

MLADÝ ITAL V LÉTĚ TANČÍ A V ZIMĚ NEPRACUJE,

VOLE!

MICHAL TESAŘ

Michal Tesař

**MLADÝ ITAL V LÉTĚ
TANČÍ A V ZIMĚ
NEPRACUJE, VOLE!**

Je snad na dětství a dospívání něco k smíchu?

Je, a mnoho...

1. Mladý Ital v létě tančí a v zimě nepracuje

Můj otec je vznětlivý. Abych to uvedl na pravou míru, on je dost vznětlivý. Spíše cholerik, řekl bych. No je prostě vzteklý. A já spolu se svým bratrem – i když brácha víc – jsme v období puberty s gustem a pokud možno utajeným úšklebkem (jinak by nás pravděpodobně zřezal jako žito) otce vytáčeli. Asi jako každý, že?

Jsem mladší než brácha a tím byly karty rozdány. Brácha byl „v partě“ a já byl ten, co „dolejzal“. Je fakt, že mne to sralo, ne, že ne. Nehledě na to, že jsem měl nad bratrovými kumpány mentálně trochu navrch. Ne, že bych byl geňa, spíš oni byli blbci. Samozřejmě ne všichni, to bych jim křivdil.

Všechny výše uvedené skutečnosti vyústily v jedno – pro mne – krásné odpoledne. Byl, tuším, červen a brácha právě před domem umyl svoji pýchu. Červená MZ-150 se blyštěla na sluníčku a kapky vody usychaly na rudé „velbloudí“ nádrži (jak si každý huberták z devadesátých let pamatuje). Já jsem tu mašinu bráchovi záviděl, aby ne!

Ono krásné odpoledne mi nabídlo malinkou pomstu za ty řeči o dolejzání, žalování a tak. Brácha rozpojil hadici, takže na venkovním kohoutu zůstal viset asi metrový – podstatný – kus pryžové trubky. Víc už ale nestihl udělat. Okolo domu právě procházeli jeho kumpáni a volali:

„Vole, pojd' na hřiště, dáme nohec!“

Nu a brácha se vydal s nimi, čímž zadělal na průšvih. Před domem mokrá motorka, kýbl se špinavou vodou, houba mrsklá na podezdívce plotu a nestočená hadice. Otec probudivší se po dobrém obědě vyhlédl z okna ložnice a křikl na mě:

„Kde je tvůj bratr?!“

„Šel hrát nohec na hřiště!“ zněla odpověď.

„Tak vem' kolo a řekni mu, ať si to jde uklidit!“

Cože? Trochu podráždit bráchu před ostatníma? Jasný! Osedlal jsem tedy svoji červenou „Libertu“ tříkolečko a vyrazil. Když jsem dojel na hřiště, kluci právě začínali hrát.

„Hej, brácha!“ zavolal jsem.

„Co je, vole? Nevotravuj!“ zněla odpověď.

„Táta ti vzkazuje, že si máš jít uklidit věci, jaks' myl motorku!“

V té chvíli se na mne otočil jeden z bráchoových spoluhráčů a řekl nahlas před ostatními:

„Hele, vyřid' fotrovi, že mladý Ital v létě tančí a v zimě nepracuje!“

Jeho uhrovitá tvář, žluté zuby a skřípavý hlas rozhodly. Tak jo, řekl jsem si a vydal se zpátky. Po tátově dotazu, kdeže je brácha, jsem odvětil:

„Tati, Mládek (jak se onen odvážlivec jmenoval) ti vzkazuje, že mladý Ital v létě tančí a v zimě nepracuje!“

V ten moment otec zbrunátněl, mrštil lžičkou od odpolední kávy na trávník a procedil mezi zuby:

„Cože? Kde je ten hajzl?!“

Nejsem zvyklý lhát.

„Na hřišti, už jsem ti říkal, že hrajou nohec.“

Táta doslova vylétl ze zahradní židle, a jak běžel našťvaný kolem rohu domu, urval z kohoutu onen zbylý kus hadice.

„Bude prdel!“ bliklo mi hlavou, popadl jsem kolo a hnal se za otcem. Slyšel jsem, jak si pro sebe vztekle říká a živí svůj vztek:

„Já mu dám Itala! Ten hajzl! Já mu dám, že v létě tančí! Takovej tanec ještě neviděl!“

Naskočil jsem na kolo a ujížděl na hřiště. Ovšem druhou cestou, abych kluky nevyplašil. A dorazil jsem právě včas.

Brácha nasraného otce uviděl a tak zdrhnul do blízkého lesa. Mládek už takové štěstí neměl. Bláhově si myslel, že unikne hrdinným skokem přes síť, ale páska byla nad jeho síly a schopnosti. Levá špička se zasekla o vrchní část sítě a pubertální hrdina padl zprudka obličejem na udusaný písek, čímž ztratil rozhodující náskok a také se maličko vypnul. Vzduchem zasvištěla hadice a do okolí se nesl otcův křik:

„Já ti dám, ty hajzle, že mladý Ital v létě tančí a v zimě nepracuje!“

A každé slovo doprovázel svist a úder hadice na Mládkova záda. Já s pocitem vítěze otočil kolo a odjížděl k domovu, kde čekalo malé překvapení – totiž vzorně smotaná hadice, vylitý a vypláchnutý kýbl, houba na svém místě a motorka v garáži. Ale brácha nikde.

Tatík do večera vychladl a brácha mi ještě několik dní nadával do debilů. Mládek se začal našemu domu vyhýbat.

2. Táta v hlavní roli

Jak jsem psal, můj táta je cholerické povahy. Teď už tolik nevyvádí, má svůj věk, ale dřív to byla sranda. Vždycky jsme se s bráchou trochu škodolibě těšili, co ho dneska vytočí. Zkusím to vzít tak, jak si vzpomínám.

Otec kdysi rád nosil volné, zelené vojenské slipy. A tričko. A pantofle. A jinak nic – tedy v létě, na zahradě. Máma mu mnohokrát říkala, ať chodí po zahradě slušně oblečený, ať si vezme alespoň trenýrky nebo kraťasy. Musím napsat, že náš dům stál v zástavbě rodinných domků, kde jednotlivé zahrady dělil jen klasický drátěný plot a v jednom případě túje. Takže klasika na vesnici – ze tří stran zahrady, čtvrtou stranu tvořil dům a před ním plot a prašná cesta. Na zahradách zvědavé susedky, které táta nemohl ani cítit. Venkovské drbny, závistivé, nepřející a věčně na stráži u oken či v zahradě, kde předstíraly činnost, ale uši jim lezly z šátků na hlavách. A v této atmosféře moje máti otce napomíná skrze oblečení. Táta, nesouc v ruce hrnek s kávou, křičí svoji odpověď hlubokým hlasem na celou ves:

„To je moje zahrada a já si tady můžu chodit, jak chci! Třeba nahej! A komu se to nelíbí, ať si políbí prdel a může si při tom třeba zakukat!“

Naši sousedi měli psa. Pouliční směs, říkala mamka a táta dodával se svým nezaměnitelným humorem:

„To je svině křížená s čápem!“

No hnusný, vypelichaný podvraťák, uvázaný u boudy řetězem, neboť stále utíkal a vůbec neposlouchal. Problém byl v tom, že když byl uvázaný, vyl. Ráno, v poledne, večer, přes týden i o víkend. Když nechrápal, vyl. Když měl volno, utekl. Tedy neřešitelná rovnice. Ale táta se projevil jako geniální matematik, kterého ten čokl nebetyčně sral. Nemohl se vyspat, my také ne. Domluva se sousedy nebyla, a tak jednoho bouřlivého Silvestra, kdy všude kolem domu zněly petardy a střelba (u nás na vsi byl každý druhý až třetí chlap buď nimrod, nebo pytlák) náhle na sousedově zahradě u psí boudy explodoval dělobuch. Nikdo neví, jak se to stalo, v noci byl klid a ráno našel soused jen utržený řetěz a převrácenou misku se žrádlem. Psa už nikdo nikdy neviděl.

Moji rodiče měli – stejně jako většina lidí tehdy – na zahradě kempový stolek s laminovanou deskou a k tomu skládací židle. Věk zahradních pergol a plastových židlí byl v nedohlednu, a tak máma i táta pili za hezkého počasí odpolední kávu pod širým nebem.

Já a brácha jsme čtali na zahradě do míče a nic se nezdálo být záludné, natož humorné. Sluníčko hřálo, ptáci zpívali a modré nebe bez mráčku shlíželo na ospalou nedělní chvíli. Ale v om se to stalo! Táta poměrně ztěžka dosedl se svými sto deseti kilogramy do látkové

židle. Co čert nechtěl, látka s rupnutím povolila a tátovo pozadí se propadlo do hliníkového rámu. Úlekem ještě otec zatlačil vzad a celá židle se složila!

Na zahradě se v tu chvíli váleli čtyři lidé. Já, brácha a máti smíchy a táta sklopený v kempové židli, ze které vyčnívaly pouze jeho ruce, nohy a hlava.

Poté přišla móda plastového nábytku. Nehnije, může stát na dešti, slunci, nemusí se natírat. Tvrdil táta, ale ani tady neměl úplně pravdu. Plast svým pobytem venku ztrácí své vlastnosti, například pružnost. A na toto jaksi tatík pozapomněl, a také na to, že nožičky těchto židlí nejsou stavěné na jeho váhu a ani se nehodlají dobrovolně otáčet.

Uprostřed zábavy, kdy u nás na zahradě seděli kamarádi mých rodičů, se táta frajerky zhoupł na zadní nohy plastové židličky, poté se vybalancoval do pozice tři ve vzduchu – jedna na zemi a ještě se domníval, že se na té zbylé chuděře otočí. To však už dosti namáhaný materiál nevydržel. Nožička utrpěla frakturu a táta sklidil posměch svých kumpánů, sedíc v troskách něčeho, co připomínalo kdysi a vzdáleně bílou plastovou židli.